

in die tijd ook een andere dienst aan zeevarenden door de Reddingmaatschappij verleend in de vorm van loodsdiensten. Vanaf 1844 beschikt de Maatschappij over een schokker die voor de zeegaten van de Wester- en Oosterschelde patrouilleert en de uit het Kanaal komende schepen die op de banken en voor de zeegaten moeten kruisen voorzeilt en desnoods een man overzet die als loods kan fungeren, terwijl de schokker ook in geval van stranding ter plaatse hulp kan bieden.

In 1849 komt er zelfs een tweede schokker en in 1851 een in Engeland gekochte kotter de 'Willem van Houten'.

Ook hier niet altijd succes en het eigenbelang van de bemanning blijkt soms sterker dan hun onderwerping aan de doelstellingen der Maatschappij.

Immers na 3 jaar in 1847 is op een slechte dag de eerste kotter met bemanning en al verdwenen. Het schip met de schipper kan met behulp van Lloyds later in Londen worden opgespoord en teruggebracht naar Nederland.

Eveneens kan het gebeuren dat in november 1868 na het stranden van de bark 'Dordrecht' de kotter 'W. van Houten' i.p.v. de bemanning en de passagiers te redden en veilig aan de wal te brengen, vol beladen met koffie in Brouwershaven binnenkomt²⁰).

De diensten door deze schepen verricht brachten weliswaar veel geld in kas, maar gaven ook aanleiding tot talloze twisten en procedures over de financiële gevolgen van werkelijk of vermeend verleende hulp en eventuele concurrentie van het Loodswezen! Achteraf gezien ook niet de sterkste periode van de maatschappij.

Van Houten maakt actief deel uit van het bestuur tot 1829 wanneer hij zich in Breda vestigt; terug in Rotterdam wordt hij in 1837 wederom in het bestuur opgenomen²¹), waarvan hij in 1838 vicevoorzitter wordt²²) en van 1840 tot zijn dood in 1857 voorzitter is. Hij geeft zich buitengewoon veel moeite voor de organisatie van het reddingwezen en zoals wij eerder zagen de reddingsmiddelen die daarbij gebruikt worden. Het eerste jaarverslag vermeldt dat het bestuur niet onvermeld wil laten 'dat wij de gehele inrigting der drijfmiddelen, boten en vaartuigen aan zijne vinding, beleid en goed inzicht te danken hebben'²³). Wel krijgt men de indruk dat hij samen met zijn zoon J.N. van Houten, die van 1829 tot 1857 secretaris is, in vele opzichten tracht de dienst uit te maken. De notulen vermelden dan ook soms dat de overige heren menen, dat hij wel iets te eigenmachtig optreedt. In 1845 stelt Van Houten in een bestuurs-